

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ

Από τῆς 1 Ἰανουαρίου ἕως 1 Ἰουλίου
Ἑσωτερικοῦ δρ. 6. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

MIX. I. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

«Ἀναπλάσις» καὶ ἐκδόσεως τοῦ Χρυσοστόμου
ἐδῆς Φιλισσα, 5, παρὰ τὴν Ἱερὰν Σύνεον.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πίστις καὶ θαῦμα ἐν τῇ θεραπείᾳ ἀσθενῶν. — Εὐαγγελικὴ Περι-
κοπὴ τῆς Κυριακῆς 3 Ἰουνίου. — Τὸ Διήγημα τῆς «Ἀναπλάσεως»
ἢ Πραγματικῆς Ζωῆς, ὑπὸ Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου. — Ἐκλογὴ
Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου. — Αἱ «Θῆβαι» Περὶ τοῦ κ. Γκαλανοῦ —
Θεῖον Κήρυγμα «Ἀναπλάσεως».

ΠΙΣΤΙΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑ ΕΝ Τῇ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ἈΣΘΕΝΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου φύλλου καὶ τέλος).

Θεραπεῖαι διὰ τῶν ἀποστόλων.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὡς προείπομεν, καὶ μετέδιδεν εἰς ἄλλους τὴν θεραπευτικὴν του δύναμιν, καθίστα δηλαδὴ καὶ ἄλλους ἱκανοὺς εἰς τὸ νὰ ἐνεργῶσι θεραπείας διὰ θαύματος. Καὶ τοιοῦτους ἀνέδειξε τοὺς ἀποστόλους αὐτοῦ.

Κατὰ τὸν Λουκᾶν (Θ΄. 1. 2.) «ἔδωκεν αὐτοῖς δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἐπὶ πάντα τὰ δαιμόνια, καὶ νόσους θερα-
πεύειν» κατὰ δὲ τὸν Ματθαῖον, ἀναφέροντα καὶ τοὺς σχε-
τικὸς λόγους, τοὺς συνοδεύσαντας τὴν μετάδοσιν τῆς
τοιαύτης δυνάμεως καὶ ἐξουσίας (Ματθ. Ι΄. 8), ὁ Κύριος
εἶπε πρὸς τοὺς μαθητάς του: «ἀσθενοῦντας θεραπεύετε,
λεπρούς καθαρίζετε, νεκροὺς ἐγείρετε, δαιμόνια ἐκβάλλετε».

Ἡ ἐξουσία αὕτη καὶ ἡ δύναμις ἐνηκολύθη ὑπὸ τῶν μα-
θητῶν καὶ πρὸ τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου,
καὶ πρὸ τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ διδασκάλου
αὐτῶν καὶ Κυρίου. Τοῦτο καταφαίνεται ἐκ τῶν παρὰ
Μάρκον καὶ Λουκᾶ λεγομένων, ὅτι ὑποστρέψαντες οἱ
ἀπόστολοι μετὰ τὴν δαθείσαν εἰς αὐτοὺς ἐντολὴν καὶ ἐξου-
σίαν, «διηγέσαντο αὐτῷ ὅσα ἐποίησαν» ἀλλὰ τὴν ἐξουσίαν
ταύτην φαίνεται, ὅτι ἐνήσκησαν, ζῶντος ἔτι τοῦ Χριστοῦ,
ἐν μέρει μόνον. Τοῦτο βεβαιούμεθα ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ τῆς
ὑπ' αὐτοῦ θεραπείας τοῦ σεληνιζομένου νέου, τοῦ κατε-
χομένου ἀπὸ πνεῦμα κωφῶν καὶ ἁλαλῶν. Ὁ πατὴρ τοῦ
νέου τούτου ῥητὸς λέγει πρὸς τὸν Κύριον: «καὶ προσήνεγκα

αὐτὸν τοῖς μαθηταῖς σου, καὶ οὐκ ἰδυνήθησιν αὐτὸν
θεραπεύσαι (Ματθ. ΙΖ΄. 16. 17). Καὶ ὅτι αὐτοὶ οἱ μαθη-
ται ἠρώτησαν τὸν Ἰησοῦν κατ' ἰδίαν: «διὰ τί ἡμεῖς οὐκ
ἰδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό;», ἐκείνος τοῖς ἀπάντησε:
«διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν» (Αὐτόθι 19. 20), ἤτοι διὰ τὴν
ἐλλειψιν τελείας πίστεως.

Μετὰ τὴν ἐπιφοιτήσιν ὁμοῦ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου
ἐπὶ τοὺς ἀποστόλους καὶ τὴν τελείωσιν τῆς πίστεώς των,
ἡ θαυματουργικὴ δύναμις ἐξηκολούθη δι' αὐτῶν πλήρως,
ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ λαμπρότητι. Κατὰ τὰς πράξεις τῶν ἀπο-
στόλων: «διὰ δὲ τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων ἐγένετο
σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολλά, ... ὥστε κατὰ τὰς
πλατείας ἐκφέρειν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τιθέναι ἐπὶ κλινῶν
καὶ κραββάτων, ἵνα ἐρχομένου Πέτρου κλῶν ἡ σκιά ἐπι-
καύσῃ τινὶ αὐτῶν. Συνήχετο δὲ καὶ τὸ πλῆθος τῶν περὶ
ἐκεῖνον εἰς Ἱερουσαλήμ, φέροντες ἀσθενεῖς καὶ ὀχλοῦμέ-
νους ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, οἵτινες ἐθεραπεύοντο
ἅπαντες» (Πράξ. Ε΄. 12 — 16).

Προκειμένου λοιπὸν περὶ τῶν θαυματουργικῶν θεραπειῶν,
τὰς ἡποίας ἐνέργουν οἱ ἀπόστολοι, ἔχομεν τὰ ἐξῆς νὰ
παρατηρήσωμεν: α΄) ὅτι, καθόσον, πρὶν γένουν μαθηταὶ
τοῦ Ἰησοῦ, δὲν κατεῖχον καμμίαν θεραπευτικὴν δύναμιν,
ἡ ἔπειτα διακρίνας αὐτοὺς θεραπευτικὴ ἱκανότης δὲν
προήρχετο ἐκ τοῦ πλεονεκτήματος τῆς ὑποβολῆς β΄) ὅτι
τὴν θεραπευτικὴν δύναμιν δὲν εἶχον ἐξ ἰδίας δυνάμεως,
ἀλλ' ἐκ μεπαδόσεως δυνάμεως ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ διὰ τοῦτο
δὲν θεραπεύουν ἐξ ἰδίου ἐνόματος καὶ ἐξ ἰδίας ἐξουσίας,
ἀλλ' ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Πέτρος, μέλλων νὰ
θεραπεύσῃ τὸν ἐκ κοιλίας μητρός του χωλόν, λέγει πρὸς
αὐτόν: «Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζω-
ραίου ἐγείραι καὶ περιπάτει». Καὶ ὅτε μετὰ τὴν θεραπείαν
ὁ λαὸς ἐθαύμαζεν, ἀποδίδων τὴν θεραπείαν εἰς δύναμιν
αὐτοῦ τοῦ Πέτρου, οὗτος τοῖς λέγει: «τί θαυμάζετε ἐπὶ
τούτῳ, ἢ ἡμῖν τί ἐκτενίζετε; ὡς εἶμι δυνάμει ἢ ἐουθενείᾳ
πεποιήκασι τοῦ περιπάτειν αὐτόν; Ὁ Θεός Ἀβραάμ καὶ
Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν ἐλόγισε
τὸν παῖδι αὐτοῦ Ἰησοῦν». Ὡστε ἡ ἐνεργούσα καὶ τὰ

θαύματα ταῦτα δύναμις ἦτο ἡ τοῦ Χριστοῦ, οἱ δὲ ἀπόστολοι ἦσαν ἀπλῶς ἄξια καὶ ἐλκεκτά καὶ τίμια ὄργανα τῆς δυνάμεως αὐτοῦ γ'·) ὅτι, διὰ τὰ ἄξιωθῆσιν οἱ ἀπόστολοι νὰ γείνωσιν ὄργανα τοιαύτης δυνάμεως, ἀπαιτεῖτο ἐκ μέρους των πίστις τελεία καὶ δλόθερμος.

Ποίους ὅμως ἐθεράπευσαν οἱ ἀπόστολοι; Μόνον τοὺς πιστεύοντας εἰς Χριστόν, ἢ καὶ μὴ πιστεύοντας;

Καθὼς φαίνεται ἐκ τοῦ Γ'. Κεφαλαίου τῶν Πράξεων, στίχ. 1—10, ὁ χῶλος, τὸν ὁποῖον, ὡς ἀνωτέρω εἰπομεν, ἐθεράπευσεν ὁ Πέτρος, δὲν φαίνεται ἀνήκον πρὸ τῆς θεραπείας του εἰς τὴν χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν. Πρῶτον, διότι, ἐάν ἦτο ἥδη χριστιανός, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἦν ἐπαίτης, τῆς σηματοδοτήσεως χριστιανικῆς ἀδελφότητος καταργησάσης ἐκ μέσου τῆς τῆν ἑνδοικν καὶ τῆν ἐπειτείαν (Πράξ. Β'. 45—47)· καὶ δευτέραν, διότι, τοποθετημένος ὁ χῶλος εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἰεροῦ, τὴν λεγομένην Ὁραίαν, καὶ ἰδὼν τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἰωάννην μέλλοντας νὰ εἰσέλθωσι, τοὺς θεωρεῖ ὡς συνήεις καὶ κοινούς τινας ἀνθρώπους καὶ αὐτοὺς, καὶ εἰς τὴν παρουσίαν των βλέπει, ἁπλῶν εὐκαιρίαν, διὰ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῶν ἐλεημοσύνην. Δὲν τοὺς γνωρίζει λοιπὸν ὡς ἀποστόλους, δὲν γνωρίζει τὸν Κύριον, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπηρετοῦν, ἀλλὰ ὁ Πέτρος τὸν θεραπεύει. Διὰ τί; Ἐκ φιλελευθροπίας. Διὰ τί ἔτι; Διὰ νὰ δοξασθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, καὶ διὰ τοῦ θαύματος τῆς θεραπείας ἐνός, ὅτι μὴ χριστιανοῦ, γείνωσι πολλοὶ ἄλλοι χριστιανοί.

Ἐπομένως, ὅτι ἡ ὀλιγοπιστία τῶν Ἀποστόλων, πρὶν ἢ ἀκόμη τελειωθῶσιν ἐν τῇ πίστει, τοὺς κατέστησεν ἀνικάνους εἰς τὸ νὰ θεραπεύωσι τὸν σκληναζόμενον νέον· ἐξ ἄλλων δὲ χωρίων τοῦ Εὐαγγελίου πληροφοροῦμεθα, ὅτι ὁ Θεός, θέλων νὰ δείξῃ πόσον μέγα εἶνε τὸ πιστεῦν, βραβεύει ἐνίοτε τὴν πίστιν μὲ τὴν δύναμιν τοῦ θαυματουργεῖν, ἀκόμη καὶ ὅταν τὴν φλογερὰν πίστιν δὲν παρεκλογισθῶσιν ἔργα ὀρθὰ καὶ καθαρὰ. Καὶ τοιοῦτοι ἄνθρωποι εἶνε οἱ φανατικοί, οἱ ἔχοντες μὲν πολλὴν πίστιν, ἀλλ' ἔρημοι ἀπὸ ἀγάπης καὶ ἐργαζόμενοι πολλὰς τὰ ἔργα τῆς ἀνομίας. Τοιούτῳ τρόπῳ ὁ ἀπόστολος Παῦλος παραδέχεται, ὅτι ἄνθρωπος ἔχων πίστιν μεγάλην, μὴ ἔχων δὲ ἀγάπην, δὲν σώζεται μὲν, δύναται ὅμως, κατὰ θεῖον παραχώρησιν, πρὸς κοινὴν ἀνάδειξιν τῆς ἀξίας τῆς πίστεως, νὰ ἐνεργήσῃ θαύματα (Α'. Κορινθ. ΙΓ'. 2). Ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς βεβαιώνει, ὅτι θὰ καταδικασθῶσιν ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως ὅσοι εἰργάσθησιν τὴν ἀνομίαν, καίτοι, πιστεύοντας εἰς αὐτόν, ἔκαμιν πολλὰς δυνάμεις, ἦτοι πολλὰ θαύματα καὶ θεραπείας διὰ θαυμάτων. «Πολλοὶ ἐροῦσι μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ: Κύριε, Κύριε, σὺ τῷ σὺ ὀνόματι προσφθεύσαμεν, καὶ τῷ σὺ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλομεν, καὶ τῷ σὺ ὀνόματι δυνάμεις πολλὰς ἐποιήσαμεν; καὶ τότε ὁμολογήσω αὐτοῖς, ὅτι οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς· ἀποχωρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν» (Ματθ. Ζ'. 22, 23). Ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ὁ Εὐθύμιος ὁ Ζηγαβήνης, καὶ ἄλλοι ἐρμηνεύται τῆς χορείας τῶν θεῶν Πατέρων, ἐρμηνεύοντες, τὸ χωρίον τοῦτο, ἀναγνωρίζουσι καὶ διακηρύττουσιν, ὅτι ὁ Θεὸς μὲ τὰ ἀνε-

ξίχιστα κρίματά του, δὲν κάνει θαυματουργοὺς ὅλους τοὺς ἄγιους, ἐνθ' ἰδίαι θαυματουργικὴν δύναμιν εἰς πιστοὺς μὲν, ἁμαρτωλοὺς δὲ. Καὶ οἱ ἰδιοὶ μὲν, λέγει ὁ θεὸς Χρυσόστομος, δὲν ὠφελοῦνται ἐκ τούτου, ἀφοῦ οὐδὲ τὴν σωτηρίαν των ἐπιτυγχάνουσιν· ὁ Θεὸς ὅμως ἐπιτρέπει, ὥστε διὰ τῆς ἰδικῆς των πίστεως νὰ εὐεργετῶνται ἄλλοι. Καὶ μὴ θαυμάσῃς, προσθέτει ὁ μέγας τῆς Ἐκκλησίας Πατὴρ ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ του εἰς τὸ ἀνωτέρω χωρίον τοῦ Ματθαίου, μὴ θαυμάσῃς, ἐάν διὰ πιστῶν μὲν, ἁμαρτωλῶν δὲ ἐνεργῇ θεραπείας ὁ Θεός, ἀφοῦ τὰς μελλούσας τύχας ὁλοκλήρως βλαπτεῖν ἐδειξε δι' ὁραμάτων ὅχι εἰς ἄγιους τινὰς ἁδρας, ἀλλ' εἰς βασιλεῖς ἀπίστους καὶ ἁμαρτωλοὺς, εἰς τὴν Ναβουχοδονόσορα καὶ τὸν Βαλτάσαρ.

Θαυματουργικὰ θεραπεῖαι διὰ τῶν ἁγίων, τῶν λειψάνων αὐτῶν, καὶ ἀντικειμένων συγγνωμιμένων μετ' αὐτῶν.

Ἄς ἐξετάσωμεν ἡδὴ ἄλλο ζήτημα: Οἱ ἅγιοι δύναται νὰ μᾶς θεραπεύωσιν; Ἡ ἱστορία καὶ τῶν πραγμάτων ἡ ἀλήθεια ἀπαντῶσι καταφατικῶς. Αὐτοὶ οἱ ἀπόστολοι τί ἦσαν; Ἄγιοι. Καὶ ὅμως εἶχον θεραπευτικὴν ἐξουσίαν. Βεβαίως ὁ Θεὸς ἦτο ὁ ἐνεργῶν δι' αὐτῶν τὰς θεραπείας· ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν ἐκρίνεν ἀνάξιόν του νὰ τὰς ἐνεργῇ δι' αὐτῶν. Ὡστε οἱ ἀποκρούοντες τὰς διὰ τῶν ἁγίων θεραπείας ἐπιτῶ λόγῳ ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἔχει ἀνάγκην μεσιτῶν, δὲν εἶνε ἐν τῇ ἀληθείᾳ. Βεβαίως οἱ ἅγιοι δὲν ἔχουσιν ἐκ τοῦ ἐαυτοῦ τὴν δύναμιν τοῦ θεραπεύειν· βεβαίως ὁ Θεὸς δὲν ἔχει τὴν ἀνάγκην των καὶ δύναται νὰ ἐνεργήσῃ μόνος καὶ ὁλοκλήρως καὶ ἀπ' εὐθείας· οὐχ ἦττον κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν πραγμάτων ἐνεργεῖ τὰς θεραπείας καὶ δι' ὁρατῶν ἀντιπροσώπων καὶ μεσαζόντων μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν πασχόντων. Καὶ ἐάν εἰς ἅγιος, ἀκόμη ὑπάρχων ἐπὶ τῆς γῆς, δύναται καὶ ἐξουσιοδοτεῖται μάλιστα ἀπὸ τῶν Θεῶν εἰς τὸ νὰ μεσάζῃ εἰς τοιαύτας θεραπείας, θὰ ἦτο ὅλως παράλογον τὸ νὰ ἀρνιηθῶμεν ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο δύναται νὰ τὸ ἐκτελέσῃ καὶ μετὰ θάνατον, ὅτε ἡ ἀγιότης του εἶνε παγιωμένη καὶ ἄτρεπτος, καὶ ἐπομένως καθίσταται καταλληλοτέρα εἰς τὸ νὰ χρησιμεύῃ ὡς θεῖον ὄργανον εἰς τοιαῦτα φιλελευθροπίας ἔργα.

Οἱ ἀρνούμενοι τὰς ἐκ τῶν ἁγίων θαυματουργοὺς θεραπείας, ἀρνοῦνται καὶ τὰς ἐκ τῶν λειψάνων τῶν ἁγίων θεραπείας, ὡς καὶ τὰς προκαλουμένας δι' ἰδιαιτέρων τινῶν ἱερῶν ἀντικειμένων καὶ σκευῶν. Ἀλλὰ χριστιανοὶ ἐάν ἦν, δεφίλουν νὰ ἐγκαταλίπωσι τὴν ἀρνήσιν ταύτην· ὅχι ἐν ὀνόματι ἀδελφότητος παραδόσεων, ἀλλ' ἐν ὀνόματι αὐτοῦ τοῦ Εὐαγγελίου. Κατὰ τὰς Πράξεις (ΙΘ'. 12) «Δυνάμεις τε οὐ τὰς τυχοῦσας ἐποίησεν ὁ Θεὸς διὰ τῶν χειρῶν Παύλου, ὥστε καὶ ἐπὶ τοὺς ἀσθενούντας ἐπιφέρεισθαι ἀπὸ τοῦ χρωτός· αὐτοῦ σουδάρια ἢ σικκίνθια, καὶ ἀπαλλασσεσθαι ἀπ' αὐτῶν τὰς νόσους, τὰ τε πνεύματα τὰ πονηρὰ ἐξέρχεσθαι ἀπ' αὐτῶν». Διὰ τῶν ποδῶν λοιπὸν καὶ τῶν μανδηλίων, τὰ ὅποια ἡγγίζοντο εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Παύλου, ἐνεργεῖτο θεραπεία ἀσθενῶν. Ὁ ἁγ. Ἰσίδωρος, ὅστις ἐπὶ τὰς θεραπείας ἐπέτελε· ἡ θεία χάρις ἀνταμείβουσα τὴν

ἀρρώστην τὸν πίστιν. Κανὼς δὲν τὸ φιλονεικεῖ· ἀλλὰ διὰ νὰ κατανοηθῇ ἐντελῶς, ὅτι ἐνταῦθα συνέβαινε, πρέπει νὰ λαβῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὰ μανδήλια τῶν ἄλλων ἀποστόλων δὲν ἐχρησίμευον πᾶσις διὰ τοιαύτας θεραπείας, ἀλλὰ μόνον τὰ μανδήλια τὰ συγχρωτιζόμενα πρὸς τὸν Παῦλον. Τί ἀποδεικνύει τοῦτο; ὅτι εἰς τὰ μανδήλια ταῦτα ἀπέδιδεν ὁ Θεὸς τὴν εὐλογίαν νὰ χρησιμεύωσιν ὡς ὄργανα θεραπείας, εἴτε πρὸς ἀμοιβὴν τῆς πίστεως τῶν πασχόντων, εἴτε πρὸς δόξαν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐπὶ τῷ ὅτι καὶ διὰ μανδηλίων ἀκόμη ἀνδρὸς ἁγίου ἡδύνατο νὰ θεραπεύῃ. Ἐπομένως δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν καὶ κατὰ τὴν αἰτίαν ἀποπὸν τὸ νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι διὰ τῶν λειψάνων τῶν ἁγίων ἐνεργεῖται θεραπεία ἢ καὶ δι' ἰδιαιτέρων εἰκόνων. Βεβαίως ἡ δύναμις ἡ θεραπευτικὴ εἰς μόνον τὸν Θεὸν ἀνήκει, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὡς ἀπὸ πηγῆς, ἐκρέει καὶ μεταδίδεται· βεβαίως ἀπ' ἐαυτοῦ των τὰ λειψάνα ἢ αἱ εἰκόνες τῶν ἁγίων δὲν ἐνέχουσιν θεραπευτικὴν δύναμιν, ἐξ οὐκείας δυνάμεως ἢ ἐσσεθείας τῶν ἁγίων ἢ θεία χάρις εἶνε εἰς ὅλους τὰς περιπτώσεις ἡ θεραπεύουσα ἀλλὰ μία εἰκὼν ἢ ἐν λειψάνον, δύναται ἐκ θείας εὐνοίας καὶ οικονομίας νὰ χρησιμεύῃ θεῶν ὡς ἀγωγὸς κατὰλληλος, ὡς ὄργανον ἐπιτήδειον τῆς ἐνεργείας τῆς θεραπείας. Θεωρεῖται τοῦτο εἰδωλολατρεία; Ἡ τοιαύτη κρίσις θὰ ἦτο μαρὰ, ἐφόσον δὲν πρόκειται περὶ ἀποδόσεις τῆς θεραπείας εἰς τὴν ὕλην τῆς εἰκόνος ἢ τοῦ λειψάνου, οὔτε εἰς αὐτὸν ἀμέσως τὸν ἅγιον, ἀλλ' εἰς τὸν Θεὸν τὸν ἐνεργούντα δι' αὐτῶν· καθὼς δὲν εἶνε εἰδωλολατρεία τὸ πιστεῦν, σύμφωνα μὲ τὴν ἐξιστορησιν τῶν Πράξεων, ὅτι διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν μανδηλίων τοῦ Παύλου, ὅχι δὲ πάντων, ἀλλ' ἐκείνων, τὰ ὅποια ἡγγίζον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐγίνοντο θεραπείαι. Ἡ θεραπεία βεβαίως ἡδύνατο νὰ ἐπέλθῃ καὶ κατ' ἄλλους τρόπους· ἤρκει νὰ ἤθελεν ὁ Θεός· ἀλλ' αὐτὸς οὗτος ἐν τῇ σοφίᾳ του ἐπέτρεπεν, ἢ μᾶλλον ἐπέπει, προκαλεῖ καὶ τὰς κατὰ τοιοῦτους τρόπους θεραπείας, διὰ νὰ δείξῃ περισσύτερον εἰς τοὺς τυφλῶντας τὴν δύναμιν του, καὶ πρὸς τοῦτο χρησιμοποιοῖ καὶ ψυχὰ πράγματα, ἰδιαιτέρως ἐπυλογούμενα ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ νὰ χρησιμεύωσιν ὡς ὄργανα τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ.

Ὁ Χρυσόστομος περὶ τῶν θαυμάτων τῶν διενεργουμένων διὰ τῶν λειψάνων τῶν ἁγίων.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος, παραδεχόμενος ὅτι διὰ τῶν λειψάνων τῶν ἁγίων μαρτύρων ἐνεργοῦνται θαύματα, ὡς ἐξῆς δικαιολογεῖ αὐτά: «Ἀνθρώπου μὲν γὰρ ἀπλῶς οὐκ ἂν γένοιτο κατορθώματα μετὰ τελευτὴν· μάρτυρος δὲ γένοιτο· ἂν πολλὰ καὶ μεγάλα, οὐχ ἵνα ἐκείνος λαμπρότερος γένηται (οὐδὲν γὰρ αὐτῷ δεῖ τῆς παρὰ τῶν πολλῶν δόξης), ἀλλ' ἵνα σὺ μάθῃς ὁ ἄπιστος, ὅτι θάνατος μαρτύρων οὐκ ἐστὶ θάνατος, ἀλλὰ ζωῆς βελτίονος ἀρχὴ καὶ πολιτείας πνευματικωτέρας προοίμια, καὶ μετὰστάσεις ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων πρὸς τὰ βελτίω. Μὴ γὰρ δὴ τοῦτο ἰδῇς, ὅτι γυμνὸς τοῦ μάρτυρος τὸ σῶμα πρόκειται, τῆς ψυχικῆς ἐνεργείας ἔρημον· ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, ὅτι τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἐτέρα

παρακάθηται μείζων αὐτῷ δύναμις, ἡ τοῦ ἁγίου Πνεύματος χάρις, πᾶσιν ὑπὲρ τῆς ἀναστάσεως ἀπολογούμενη, δι' ἣν θαυματοποιεῖ. Εἰ γὰρ νεκροὶ σώματα καὶ διαλυθεῖσιν εἰς κόνιν μείζονα τῶν ζώντων ἀπάντων δυνάμιν ὁ Θεὸς ἐχαρίσατο, πολλῶ μᾶλλον αὐτοῖς ζωὴν χαριεῖται βελτίω τῆς προτέρας. καὶ μακαριώτερον κατὰ τὸν τῶν στεφάνων καιρόν». Λόγος εἰς Βαβύλαν, ἐκδοσὶς Migne, Τόμ. Β'. σελ. 529).

Περὶ τῶν θεραπειῶν διὰ θαύματος ἐν πάσῃ θρησκείᾳ.

Τοῦ ἱατροῦ κ. Α. Μαυρουκάκη γράψαντος, ὅτι θεραπεία διὰ θαύματος παρατηροῦνται ἐν πάσῃ θρησκείᾳ, ἰδίᾳ δὲ τῇ χριστιανικῇ, ἐκκαθαλισθῶσιν τινες καὶ κατήγγειλαν, ὅτι τοιοῦτοτρόπως ἐξισώνονται οἱ αἱ θρησκείαι καὶ ἀποδίδεται δύναμις θαυματοποιῶς καὶ εἰς τοὺς θεοὺς τῶν ψευδοθρησκευμάτων. Εὐρέθησαν μάλιστα καὶ ἀσπειρότεροί τινες, οἵτινες ἐσπευσαν νὰ ἐρωτήσωσιν, ἂν οἱ γάτοι καὶ οἱ θεοὶ, καὶ οἱ κροκόδειλοι καὶ τὰ ξάνα τῶν ζωολογῶν καὶ εἰδωλολατρῶν εἶχον ἀληθῶς τὴν δύναμιν νὰ ἐνεργῶσι θεραπείας.

Νομίζομεν, ὅτι πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο πᾶσα ἀπάντησις εἶνε ἄσκοπος ἀπάλεια τόπου, κόπου καὶ χρόνου. Ὅτι εἷς ἱατρός, ἢ ὁποιοσδήποτε ἄλλος, εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν, καὶ εἰς πεπολιτισμένον τι μέρος, δύναται νὰ ἀποδίδῃ ἱκανότητα θεραπείας τῶν ἀνθρώπων εἰς θεῖαν ἐπίδρασιν γάτων, βοῶν καὶ ξοάνων, οὐδὲ γάτοι ἀκόμη, οὐδὲ βόες, οὐδὲ ξάνα δύναται νὰ τὸ ὑποθέσῃ.

Τὸ ζήτημα εἶνε βεβαίως πολὺ σοβαρότερον, καὶ δέον νὰ ἀναχθῇ εἰς τὴν περιώπῃν του· εἶνε ἢ δὲν εἶνε ἀληθές, ὅτι καὶ ἐπὶ ἀσθενῶν ἐπικαλουμένων ἐν τῇ ἀγνοίᾳ καὶ τῇ πλάνῃ των ψευθεῖς θεοὺς, ἐγίνοντο θεραπείαι δυνάμεναι νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν τάξιν τῶν θαυμάτων; Ἰδοὺ τί πρωτίστως δέον νὰ ἐξετασθῇ.

Οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἰσχυρίζονται, ὅτι θεραπείαι ἀσθενῶν ἐπικαλουμένων τοὺς τότε πιστευομένους θεοὺς ἐγίνοντο ἱκαναί. Ἡμεῖς δὲ τί πρέπει νὰ δεχθῶμεν;

Ἐξ αὐτῶν τῶν ιστορουμένων ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, προκύπτει, ὅτι πλείστα ἐκ τῶν θεραπειῶν, αἵτινες τότε ἀπεδίδοντο εἰς θαυματοποιὸν ἐνεργεῖαν τοῦ θεοῦ, ἦσαν ἀποτελέσματα τῆς ἐπενεργείας τῆς τοποθέσεως, τοῦ κλίματος, ἱαματικῶν πηγῶν, καὶ ἄλλων τοιούτων. Ἀλλ' ἦσαν τάχα τοιαῦτα οἱ αἱ ἱατροὶ ἐν Πάτραις, σπεύσας νὰ μᾶς ἐλέγξῃ, γράφας δὲ προηγουμένως αὐτὰς ἐν τινὶ ἐφημερίδι περὶ θεραπείας διὰ θαύματος, ἐδέχθη ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἀναφέρουσι θεραπείας ἐπιευχθείας ἐπὶ ἀσθενῶν, οἵτινες κατακειμένοι ἀπέναντι ἀγαλμάτων καὶ ξοάνων ἐπεκαλοῦντο ἱατροὺς. Πῶς συνέβαινε τοῦτο; ὁ ἐν λόγῳ ἱατρός τὸ ἀποδίδει εἰς τὴν ὑποβολιμότητα, περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέραμεν εἰς φύλλον προηγούμενον. Ἀλλὰ πόθεν τὸ πληροφορεῖται; εἶνε μία ἐπιστημονικὴ εἰκασία του καὶ ὑπόθεσις του. Καὶ ἦσαν ἄρα γε αἱ θεραπείαι παθήσεις ἐξ ἐκείνων, αἵτινες θεραπεύονται δι' ὑποβολῆς καὶ αὐτουποβολῆς; Καὶ ἂν ἦσαν, εἶνε βεβαίως, ὅτι οὕτως ἐθεραπεύοντο καὶ ὅχι διὰ θαύμα-

τος του θείου ; 'Επί τούτων δὲν δύναται νὰ γνωρίζῃ, διότι αἱ πηγαὶ τῶν διηγήσεων δὲν τῷ παρέχουσι τοιαύτας πληροφορίας. Πῶς λοιπὸν ἀποφαινεται ; 'Εν θεωρίᾳ. Δεχόμενος ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι εἰς τοὺς κόλπους ψευδῶν θρησκείων δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃσι θεραπεῖαι διὰ θαύματος, ἀποδίδει τὰς ἀναφερομένας τοιαύτας εἰς τὴν ὑποδοκιμότητα.

Ὁ ἱατρός, κρίνων οὕτως ἔχει ἐν μέρει δίκαιον, ἀλλὰ καὶ ἀδικον. Ποῦ εἶνε τὸ δίκαιόν του ; Εἰς τὸ ὅτι οἱ ψευδοθεοὶ, δυνάμεις ἀνύπαρκτοι, μηδενικῶν σειραί, δὲν δύναται νὰ θαυματοουργήσωσι. Ποῦ δὲ τὸ ἀδικόν του ; Εἰς τὸ ὅτι ὑποθέτει, ὅτι ἀφοῦ οἱ ψευδοθεοὶ δὲν ἠδύναντο νὰ τοὺς θεραπεύσωσι διὰ θαύματος, ὅρα οὐδὲ ἐθεραπεύθησαν τοιοῦτοτρόπως.

Ἡμεῖς παραδεχόμεθα ἄλλο. Τὸ ποῖον ; "Οτι ἄνθρωποι ἀσθενούντες καὶ ἐπικαλούμενοι τὸ θεῖον, δὲν ἐθεραπεύοντο μὲν βεβαίως ἀπὸ τοὺς ψευδοθεοῦς, τοὺς ὁποίους ἐλάτρευον, ἠδύναντο ὅμως νὰ θεραπευθῶσιν ἀπὸ τὸν ἀληθινὸν Θεόν, τὸν ὁποῖον ἠγνόουν, ὡς γεννηθέντες πρὸ Χριστοῦ, ἀλλ' ὅστις, καὶ ἄγνωστος, ἐν τῇ εὐσπλαγγίᾳ του εἰσέκοιτο τοὺς πλανημένους, ὅταν ᾖσαν ἄνθρωποι ἀκολουθοῦντες εἰς τὸν βίον των καὶ τὰς πράξεις των τὸν θεοχάρακτον καὶ ἐμφυτον νόμον τῆς συνειδήσεώς των.

Ἀντίκειται τὸ φρόνημα τοῦτο εἰς τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν; οὐδαμῶς. Ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἄγνωστος, πολλάκις δὲ καὶ ἄθετεῖται, καὶ ἐν τούτοις αὐτὸς φέρεται κατ'ἴδιον εἰς αὐτὸν τρόπον. Πῶς ; ὡς πατὴρ φιλάγαθος, φιλόστοργος, χρηστός. Ποῖος λέγει τοῦτο ; Αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν, βεβαιῶν περὶ τοῦ Πατρὸς ἡμῶν τοῦ ἐν οὐρανοῖς, ὅτι τὸν ἅλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροῦς καὶ ἀγαθοῦς, καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους» (Ματθ. Ἰ'. 45. 46), καὶ ὅτι ὀφείλομεν νὰ ὑπαγοσώμεθα καὶ ἀπέναντι τῶν ἐχθρῶν μας, ἐπειδὴ καὶ ὁ Πατὴρ ὁ οὐράνιος «Χρηστός ἐστίν» ἐπὶ τοὺς ἀχαρίστους καὶ τοὺς πονηροῦς» (Λουκ. 5'. 35. 36). Ἀφοῦ λοιπὸν ὑπερὸ ὅλων ἀγαθοποιεῖ ὁ ἀληθινὸς Θεός, ὑπερὸ ὅλων ἐπαναλαμβάνομεν, ἀφοῦ εἶνε χρηστός ἐπὶ ἀχαρίστους καὶ πονηροῦς, ἐπὶ ἀνθρώπους δηλαδὴ μοχλοῦς, φαύλους, θηριώδεις (διότι θηρίον καὶ τέρας εἶνε ὁ πονηρὸς καὶ ἀχαρίστης), μὰς ἐπιτρέπεται νὰ υποθέσωμεν ὅτι ὁ ἀληθινὸς Θεὸς δὲν εὐηργεῖ ἀνθρώπους, οἵτινες ἀγνοοῦντες αὐτόν, ὡς γεννηθέντες εἰς τοὺς κόλπους ἄλλης θρησκείας, ἔχουσιν ἐν τούτοις διαθέσειν εὐσεβείας, καὶ ἀκολουθοῦσι τὸν νόμον τῆς συνειδήσεως καὶ τῶν ἐμφύτων λογιμῶν, εἰς τὴν ἐπερώτητα τοῦ ὁποῖου πόσῃ σπουδαιότητα ἀποδίδει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Ρωμ. Β'. 12—16) :

Τί εἶνε μία θεραπεία διὰ θαύματος ; Ἀγαθοεργία διδομένη ἐκ τοῦ Θεοῦ, λαμβανόμενη ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ἀφοῦ, ὡς ἀνωτέρω διεπιστώθη, πρὸς πάντας ἀγαθοποιεῖ ὁ οὐράνιος Πατὴρ, καὶ ἐκείνους ἀκόμη, οἵτινες τὸν ἄγνωστον, ἂν καὶ ὁ Θεὸς δὲν ἀφῆκεν ἁμάρτυρον τὸν ἑαυτὸν του (πράξ. ΙΔ'. 17), πρὸς πάντας, καὶ αὐτοὺς ἐπὶ τοὺς ἀχαρίστους καὶ πονηροῦς, τί τὸ παράλογον ὑπάρχει, τί τὸ

ἀνευλαβές, καὶ τὸ ἀσεβές, εἰς τὸ νὰ δεχθῇ τις, ὅτι εἰς ἀσθενεῖς ζῶντας ἐν τοῖς κόλποις ἄλλων θρησκείων, ἀκολουθώντας δὲ τὴν ἐν τῇ συνειδήσει ἐμφυτον καὶ θεοχάρακτον νόμον τῆς δικαιοσύνης, ὁ οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ δεῖ διὰ θαύματος τὴν θεραπείαν, τὴν ὁποῖαν ἀλλοχόλοι ἀγνοοῦντες ζητοῦσιν ; Ἐὰν γὰρ, ἐὰν παιδίον τι ἡρπάξῃ, βρέφος ἔτι, ἀπὸ τὰς μητρικὰς ἀγκάλας, καὶ ἄλλην ἐπιστευσὴν μὴτέρα του, ἢ ἀληθινὴν μὴτέρα, ἐπανευρίσκουσα αὐτὸ καὶ ἀκούουσα νὰ ζητῇ ἄρτον ἢ ἄλλο τι χρῆσιμον, ἢ ἐπανευρίσκουσα αὐτὸ ἀσθενοῦν καὶ ἔχον ἀνάγκην θεραπείας, ἤθελεν ἀποφύγει νὰ τὸ βοηθήσῃ καὶ νὰ τὸ περιποιηθῇ, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὰ χεῖλη του, ἐν τῇ ἀγνοίᾳ του δὲν ἐπεκαλοῦνται αὐτήν, τὴν ἀληθινὴν μὴτέρα, ἀλλ' ἄλλην, τὴν νομιζομένην, τὴν ὑποδοκιμαίαν, τὴν ψευδῆ ;

Ὡστε, βεβαίως ἐν τῇ χριστιανικῇ θρησκείᾳ ἴδιος ἐπὶ λέσθησαν καὶ τελοῦνται περιφανέστεραι, πολυπληθέστεραι, ἐπιβλητικώτεραι, αἱ διὰ θαύματος θεραπείαι, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀλλοθρησκῶν δὲν ἀπεκλεισθήσαν, οὐδὲ ἀποκλείονται, ὅχι εἰς τοὺς ψευδοθεοῦς, ἀλλ' εἰς τὸν Θεὸν τὸν ἀληθινόν, τὸν χρηστὸν ἐπὶ τοὺς ἀχαρίστους ἔτι καὶ πονηροῦς.

Ὅτι σήμερον περισσότερον ἀπαιτεῖται ἡ πίστις διὰ νὰ ἐνεργηθῇ θεραπεία διὰ θαύματος.

Εἶδομεν εἰς τὰ προηγούμενα, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐθεράπευε καὶ ἀσθενεῖς, οἵτινες καὶ ὁ δολιχρῆν τὸν ἠγνόουν, ἢ τὸν ἐσέδοντο μὲν καὶ τὸν ἐτίμων ὡς ἀπὸ Θεοῦ σταλέντα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ γνωρίζουν αὐτὸν κατὰ τὴν ἀκριβεῖαν τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Καὶ δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι τότε, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν ἀποστόλων, ἢ ἀποκλειστικῇ σχεδὸν αἰτία τῶν θαυμάτων ἦτο ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ πρόνοια αὐτοῦ, πρόνοια περὶ ἐπιβολῆς τῆς νέας πίστεως δι' ὑπερφυσικῶν ἐνεργειῶν, θριαμβευουσῶν κατὰ τῆς ἀντιστάσεως, τὴν ὁποῖαν παρῆχεν εἰς τὴν ἀποδοχὴν τοῦ χριστιανισμοῦ ἡ ἀπιστία, διαφθαρμένη καὶ πεπωρωμένη κατὰστασις τοῦ τότε κόσμου. Ἀλλ' ὕστερον, μετὰ τὴν ὁρμήσιν τοῦ χριστιανισμοῦ, εἰσέψεν ὁ ἰδιαιτέρως λόγος καὶ σκοπὸς τῶν θαυμάτων, θαῦμα δὲ μεγαλύτερον προέκυψεν, ἡ νίκη καὶ ἡ ἐγκατάστασις τῆς θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ, ἥτις, ὅφ' οὗς ἱστορικὸς ὅρος συνετελέσθη, παρουσίαζε καὶ παρουσιάζει ἱστορικὸν θαῦμα, μεγαλύτερον, λαμπρότερον καὶ ἐπιβλητικώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ θαύματα. (Βλέπε λόγον Χρυσοστόμου εἰς τὴν Ἀγίαν Πεντηκοστήν, καὶ διατὶ σήμερον δὲν γίνονται σημεῖα). Ἐντεῦθεν ἔκτοτε ἡραιώθησαν ταῦτα σπουδαίως, καὶ ἂν δέ που γίνονται τοιαῦτα, κατ' ἐξαιρέσειν γίνονται, εἴτε πρὸς στηριγμὸν τῆς πίστεώς τινων, εἴτε πρὸς βράβευσιν τῆς θερμότητος πίστεως ἄλλων.

Διὰ τοῦτο σήμερον ἔχομεν θεραπείας θαυματοργίας γινόμενας μετὰ περισσότερου, οὕτως εἰπεῖν, κόπου, καὶ διὰ μικροτέρου χρόνου. Ὅχι διότι ἡ θεία χάρις ἐξησθένει, καὶ ὁ Θεὸς δὲν δύναται νὰ δώσῃ ἀμέσως τὴν θεραπείαν, ἀλλὰ διότι σήμερον διὰ γενικὸς λόγους, χάριν αὐτῆς τῆς θρησκείας, δὲν ὀφίσταται ἀνάγκη τοῦ θαύματος, τὸ δὲ εὐεργέτημα μᾶλλον θαυματοργου θεραπείας εἶνε κυρίως ἀτομικόν,

ὡς βράβευσιν τῆς θερμότητος πίστεως τοῦ πάσχοντος καὶ ἐπικαλούμενου τὸν Θεόν, εἴτε ἀμέσως, εἴτε διὰ τῶν ἁγίων αὐτοῦ. Ἐντεῦθεν, ἐνθὺ τὸ πάλαι, καὶ μὲ οὐδεμίαν πίστιν, ἢ μὲ εἰσφορὰν πίστεως ὄχι ἀπαραίτητον, ἡ θεία χάρις μόνη προεκάλει πληθὺν θαυματίων, σήμερον πρέπει νὰ ὑπάρξῃ ἀκρὰ ἐντασις πίστεως, διὰ νὰ ἐπέλθῃ ἡ θεραπεία διὰ θαύματος. Καὶ οὕτω δὲ πάλιν ἡ θεία χάρις εἶνε ἡ διενεργούσα τὸ θαῦμα, ἀλλὰ καὶ ἡ πίστις εἶνε σπουδαία συνεργὸς εἰς αὐτό, ὅχι μόνον διότι ἡ πίστις ἐξεβίασεν, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ἐνέργειαν τῆς χάριτος, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ ὑπερέντασις τῆς πίστεως ἀποτελεῖ καὶ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν πολὺτιμον ψυχολογικὴν καὶ ἠθικὴν δύναμιν πρὸς τὴν θεραπείαν τοῦ ἀσθενοῦς. Ἀλλ' ἐπειδὴ πάλιν καὶ ἡ πίστις Θεοῦ δῶρον εἶνε, καὶ ἡ ἐντασις αὐτῆς καὶ ἐκ τῆς προαιρέσεως μὲν τῆς ἀνθρωπίνης προέρχεται, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν θεϊνὴν χάριν, τὴν ἐνισχύουσαν τὴν προαίρεσιν, τεραστίως βοηθεῖται, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι θεραπεία διὰ θαύματος καὶ σήμερον ἀπαιτεῖ μὲν σήμερον περισσότερον παρὰ τὸ πάλαι τὴν συνεργασίαν τῆς πίστεως τοῦ πάσχοντος, ἀλλ' οὐχ ἦτον εἰς τὸν Θεὸν ἀνάγκη ὁλόκληρος, διότι, καὶ πίστις καὶ χάρις, τοῦ Θεοῦ δῶρηματα εἶνε.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΕΡΙΚΟΠΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ 3ης ΙΟΥΝΙΟΥ

(Ματθ. Δ'. 18—23.)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ περιπατῶν ὁ Ἰησοῦς παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας εἶδε δύο ἀδελφοῦς, Σίμωνα τὸν λεγόμενον Πέτρον, καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, βάλλοντας ἀμφιβληστρον εἰς τὴν θάλασσαν, (ἦσαν γὰρ ἀλιεῖς) καὶ λέγει αὐτοῖς: Δεῦτε ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων· οἱ δὲ ἀλιεῖς ἀφέντες τὰ δίκτυα ἠκολούθησαν αὐτῷ. Καὶ προβάς ἐκεῖθεν, εἶδεν ἄλλους δύο ἀδελφοῦς, Ἰακώβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ ἐν τῷ πλοίῳ μετὰ Ζεβεδαίου τοῦ πατρὸς αὐτῶν, καταρτίζοντας τὰ δίκτυα αὐτῶν, καὶ ἐκάλεσεν αὐτούς. Οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὸ πλοῖον καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν, ἠκολούθησαν αὐτῷ. Καὶ περιήγεν ὅλην τὴν Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς, διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν, καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.

Ἑρμηνεία.

Ἡ παρουσία παρὰ τὴν ὄχλην μεγάλης λίμνης, ἡ παρὰ τὴν παραλίαν θαλάσσης, ἔχει μεγάλη θελητήρα διὰ ψυχὰς ἰδίως, αἵτινες γνωρίζουσι νὰ αἰσθάνωνται, καὶ δύναται νὰ ἀκούσωσιν, οὕτως εἰπεῖν, τὴν λαλίαν τῆς φύσεως, εἴτε ἡσυχὰς εἴτε τὰ νερά, εἴτε παραγμῖνα, εἴτε γλυκύς ἀκούεται ὁ φασίας, εἴτε βαρυς τοῦ κύματος ὁ ῥόγχος, εἴτε ὁ ἥλιος φωτίζει τὸ ὕδρον στοιχείον, εἴτε ἡ σελήνη τὸ ἐπαργυρώνει, εἴτε ἡ αἰθρὰ γλυκεῖα τὸ θωπεύει, εἴτε μαινόμενος ὁ ἀνεμὸς τὸ συνταράσσει, ἡ ψυχὴ παθαίνεται βαυβάταια καὶ παραδίδε-

ται ὁλόκληρος εἰς τὰς ἐντεῦθεν ἐντυπώσεις. Διὰ τῶν ἐλαφρῶν ψιφύρων τῆς γαλήνης ἢ τῶν παραγμῶν θορύβων τῆς ἀνεμοζέλης, φαίνεται ὅτι τὸ ἀπειρον μὲς λαλεῖ διὰ φωνῶν καὶ ἤχων γεμάτων ἀπὸ μυστηριώδεις ἀρμονίας, καὶ παρὰ τὴν ὄχλην καὶ τὴν ἐκτὴν, οἰοῖται ἀναπαύμενος εἰς κόσμους αἰθερίους, περὶ μεθ' ἐν μυστικῇ ἐκστάσει πρὸς τὰς ἀνεξέρευνήτους, ἀλλὰ καὶ φαιδρὰς καὶ φωτολύστες ἀμυ ἀκτὰς τῆς Αἰωνιότητος, εἰς τοὺς ἀκρυμάντους καὶ ἀπκαλὸς καὶ ἀνεκφράστως θαυματούς καὶ φιλοστόργους κόλπους τῆς θεότητος.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, διὰ τοῦ προσωπικοῦ του παραδείγματος, μὲς ἐνισχύει εἰς τὴν προσηλῶσιν πρὸς τὰ τοιαῦτα θεάματα, καὶ εἰς τὴν μετὰ τῆς φύσεως μυστηριώδη ἐπικοινωνίαν. Φίλος τοῦ υπαίθρου καὶ τῆς φυσικῆς ζωῆς, ἀρέσκειται εἰς τὰς ἐπὶ τῶν βουνῶν προσευχάς, ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων ἢ ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης, πρὸς δὲ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας αἰσθάνεται ἰδιαιτέρων κλίσειν. Ἡ ὄχλη τῆς τὸν γοητεύει, καὶ τὰ νῶτ' αὐτῆς τὸν τέρπουν. Ἐκεῖ, ὅπου ἀκούεται ὁ ψιθύρος τοῦ κύματος τῆς, χύνει διδάσκων ἀπὸ τῆς πρύμνης πλοίου, τὴν μελωδίαν τῆς φωνῆς τῆς ἰδικῆς του, καὶ ἡ ζωὴ, τὴν ὁποῖαν διέρχεται εἰς τὰ νερά ἐκείνα, εἶνε ἀρρήτως εὐφρόνους καὶ ἐξαισία θαλασσινῆ ζωῆς. Παρίσταται εἰς τὴν ἐτοιμασίαν τῶν δικτύων καὶ εἰς τὸ ῥίψιμον αὐτῶν, ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ δὲ ἀνασφύρονται ἰχθύες πολυάριθμοι, μεγάλοι, σκαρταριστοί. Ἀνατέλλοντες ἢ δύοντες τοῦ ἡλίου, μὲ τὰ πανάκια τοῦ πλοίου κολυμμένα ἀπὸ τὸν ἀνεμὸν, ἀναχωρεῖ ἡ καταρτίσθαι εἰς τὰς πέρας καὶ ἀντιπέραν τῆς λίμνης τῆς Τιβερίδος ὄχλος καὶ ἐνθὺ ὁ ἀνεμὸς φυσᾷ καὶ τὸ κύμα θορυβεῖ. Αὐτός, ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα, δεχόμενος ἐπὶ τοῦ θείου του μετώπου τὴν μυρωμένην ἀλμύραν τῆς θάλασσης, κοιμᾷται ὕπνον γλυκύν, βαθύν, εὐφρόσυνον.

Παρὰ τὴν προσφιλεῖ του λιμὴν ταύτην θάλασσαν, τὴν τῆς Γαλιλαίας, μὲς ἐπιδεικνύει ὁ Δικτάτωρ, διὰ τῆς ἀνωτέρω εὐαγγελικῆς περιγραφῆς, περιπατοῦντα τὸν Κύριον ἡμῶν. Ἀλειυτικά πλοῖα κινεῖται ἐκεῖ παρὰ τὴν ὄχλην, ἢ ἔλγον πέραν αὐτῆς, καὶ τραχεῖς καὶ ἠλιοκαυμένοι ἀλιεῖς, ἄλλοι μὲν ἀρχίζουν νὰ φασεύουν, ἄλλοι δὲ καταγίνονται εἰς τὴν ἐτοιμασίαν τῶν δικτύων των, ὅτε ὁ Ἰησοῦς σταματᾷ τὸ βῆμα του, καὶ ἐνθὺ τὸ κύμα τραγουδεῖ πρὸς τὴν ὄχλην, ἢ φωνὴ του ἀκούεται: «Δεῦτε ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων» ἥτοι: ἔλθετε νὰ γείνητε ἐκλόκοι-θεοί μου, καὶ θὰ οὖς κίμω νὰ ἀλειύετε ἀνθρώπους. Πρὸς τοίους ἀπευθύνεται ὁ φωνὴ αὕτη, Πρὸς δύο ἀδελφοῦς, τὸν Σίμωνα, ὅστις ὠνομάσθη ὕστερον ὑπὸ τοῦ Κυρίου Πέτρος, καὶ τὸν Ἀνδρέαν. Καὶ οἱ δύο ἀδελφοί, ἀφῆσαντες τὰ φάρμακα των, τὸν ἠκολούθησαν.

Προχωρεῖ κατόπιν ὁ Ἰησοῦς παραπέραν, καὶ βλέπει δύο ἄλλους ἀδελφοῦς ἦσαν ὁ Ἰακώβος καὶ ὁ Ἰωάννης, ὁ ἡγαπημένος ὕστερον μαθητῆς, ἐτοιμάζοντας τὰ δίκτυα των. Καὶ τοὺς καλεῖ καὶ αὐτοὺς πρὸς τὸ αὐτὸ ἔργον· ἀφῆνοντες τὴν ἀλιεῖαν τῶν ἰχθύων, θὰ ἀσχοληθῶσι τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν ἀλιεῖαν τῶν ἀνθρώπων· ὑπακούουσι δὲ καὶ αὐτοί. Καὶ τοι-

ουτοτρόπως ὁ Χριστός, ἐκ τῶν δώδεκα μαθητῶν καὶ ἀποστόλων, εἶχεν ἡδὴ πλησίον τοὺς τέσσαρας.

Τί τοὺς ἔλεγε ;

Τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος· νὰ τοὺς κάμῃ ἀγαπᾶς ἀνθρώπων.

Δηλαδή;

Νὰ τοὺς κάμῃ ἐργάτας τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ζωῆς τῶν ψυχῶν, μὲ στάδιον ἐνεργείας ὅχι τὰ στενὰ τῆς ὁλκῆσσης τῆς Γαλιλαίας θρια, ἀλλὰ ὁλόκληρον τὸν κόσμον.

Ὁ κόσμος οὗτος, δηλαδή οἱ κατοικοῦντες αὐτόν, ἦσαν ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν κυμάτων τῆς ἀμαρτίας καὶ τῶν παθῶν, κινδυνεύοντες καὶ καταποντιζόμενοι ἀνευ ἐλπίδος σωτηρίας. Τὸ δὲ φοβερώτερον, ἐν μονίᾳ τινὶ καὶ παραφροσύνῃ, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ κινδυνεύοντες ἐπετάχυνον τὸν καταποντισμὸν τῶν, ὡς μοιραίως προωρισμένοι δι' αὐτόν, ὡς μὴ δυνάμενοι ν' ἀντιδράσωσι κατ' αὐτοῦ, καὶ ὁλόκληρα ἐκτομύριον ἀνθρωπίνων υπάρξεων, πάντες οἱ ἀνθρώποι, ἐχάνοντο οἰκτρῶς καὶ ἀθλίως, ναυαγοὶ θάλας καὶ θύματα, χωρὶς κανένα σωτήρα, οὐδὲ σωζόμενον καὶ μετὰξὺ τῶν.

Πλείστοι φιλόσοφοι ἔδωκαν τὰ συστήματα αὐτῶν ὡς λέμβους σωτηρίου. Μέσα μάταια, ἀνωφελῆ, εὐθραυστα. Ἐπ' αὐτῶν φερόμενοι ἐπνίγησαν καὶ οἱ ἴδιοι οἱ κατασκευασταὶ τῶν. Πάντα καὶ πάντες διὰ τὸν βυθόν. Ἡ ἀμαρτία ἦτο ἰσχυρότερα θύων, ἢ σὰρξ ἐνίκῃ τὸ πνεῦμα· τὸ πάθος κατεπείκει τὸ καλὸν· ἡ ὁρμή καὶ ἡ ὀρεξίς κατέβαλλε τὴν συνειδήσιν. Ἐρως τῆς ἀμαρτίας οἰστροῦνται ὅλους, τοῦ δὲ κακοῦ ὁ χεῖμαρρος παρέρσυνε ἀκαταστέτως πρὸς τὴν ἄβυσσον καὶ ὅσους τὸ ἐμίσουν. Διότι ἡ ἀνθρωπίνη θέλησις, εἰς αὐτὴν ἐγκαταλειμμένη, καὶ ὅτε ἀκόμη ἐμῖσει τὴν ἀμαρτίαν, δὲν εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τοὺς βρόχους τῆς, ἀλλ' ἐμπεπλεγμένη εἰς αὐτούς, συνεπνίγετο καὶ κατεβάλλετο ἐν μέσῳ ματαίων καὶ ἀνωφελῶν πειρημάτων πρὸς ἀπαλλαγὴν.

Αὕτη ἦτο ἡ εἰκὼν ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐρριμμένη εἰς τὸ πέλαγος τῆς ἀμαρτίας, ἐν μέσῳ σάλου ἀφορητοῦ, καὶ κλύδωνος, καὶ θυέλλης, καὶ καταιγίδος, καὶ σκότους, καὶ γνόφου, ἐχάνετο ἐν τῇ ἀβύσσῳ, τὰ δὲ κύματα μανιώδη, λυσσαλέα, ἀνίκητα, παρέσυρον καὶ ἠφάνιζον καὶ σπασίδια καὶ ναυαγοσώσας.

Τίς λοιπὸν ὁ ἀνδραγατῶν Σωτὴρ ; Τίς θὰ εἴλεγε εἰς τοὺς ἀνέμους· ἡσυχάζετε, εἰς τὴν τρικυμίαν· σιώπησον· τίς θὰ διασκεδάζε τὴν καταιγίδα, καὶ θὰ διασκορπίζε τὴν θυέλλαν, καὶ θὰ διεύε το σκότος, καὶ θὰ ἠφάνιζε τὸν γνόφον, καὶ ὑποκαθίσταν τὴν γαλήνην, θὰ περισυνέλεγε τοὺς ναυαγούς καὶ θὰ ἀπέλειπεν αὐτοὺς ἐπὶ ἐδάφους ἀσφαλούς ; τίς θὰ τοῖς ἔδιδε τὸ εὐεργέτημα τῆς σωτηρίας ;

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ μέγας καὶ παντοδύναμος ναυαγοσώτης, χρησιμοποιοῦν τὸ ἀκατάλυτον καὶ ἄθραυστον καὶ ἀβύθιστον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ σάφους, καὶ τὸ δίκτυον τῆς διδασκαλίας του, καὶ τὰ σωσίδια τῶν μυστηρίων τῆς ἀγάπης αὐτοῦ ὁρησκίας.

Ἐν μέσῳ τοῦ παγκοσμίου καταποντισμοῦ, ὁ Χριστὸς ἦλθε νὰ ἀλιεύσῃ καὶ νὰ σώσῃ τὰς ψυχὰς, ὅσας θέλουσι νὰ

δεχθῶσι τὴν βοήθειάν του, καὶ εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, τῆς τοικύτης ἀλλείας καὶ σωτηρίας, ἐκάλεσεν ἐργάτας τοὺς μαθητάς καὶ ἀποστόλους του. Μικροὶ ἦσαν, καὶ ὅμως αὐτοὺς ἐκάλεσεν· ἀδύνατοι ἦσαν, καὶ ὅμως αὐτοὺς προετίμησεν ἀγρόματοι ἦσαν, καὶ ὅμως αὐτοὺς ἐξέλεξεν. Ἐναντίον τοῦ ἀνθρωπίνου τρόπου τοῦ ἐνεργεῖν, διὰ τὸ μέγιστον καὶ δυσκολώτατον τῶν ἔργων ἠθέλησε νὰ χρησιμοποίησιν τὰ αὐτελέστατα τῶν μέσων, καὶ προπαρεσκεύασε τὴν νίκην καὶ τὴν ἐπιτυχίαν δι' ὀργάνων, τὰ ὅποια, μόνον τῶν, θνε τῆς παντοδυνάμου βοηθείας του, θὰ ἐξησφαλίζον τὸ ναυάγιον καὶ τὴν ἀπετυχίαν.

Τί θὰ ἐλέγομεν διὰ τὸν διανοούμενον μὲ τινὰς εὐθραύστους καὶ σσηπνίας λέμβους νὰ καταποντίσῃ στόλους ἰσχυροτάτων ναυηγητῶν ; Ἡ παραφροσύνη θὰ ἐκρίνετο ὡς ἡ μετριοπαθεστέρα τιτλοφορία του. Καὶ ὅμως ὁ Χριστὸς τοιοῦτό τι ἠθέλησε νὰ κάμῃ, καὶ ἐπὶ παρατολμώτερον. Καθ' ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου ἐξαπέλυσε ὀλίγους μαθητάς, κατὰ τῶν σφῶν τοὺς ἀμαθεῖς, κατὰ τῶν πλουσίων τοὺς πτωχοὺς, κατὰ τῶν Καίσαρων τοὺς ἀγίους, κατὰ τῶν προβαλόντων τὰ ξίφη καὶ τὰς λόγχας τοὺς κρατοῦντας τὰ δίκτυα, καὶ εἰς τοὺς τοιοῦτους ἀκολουθοῦς του δέσπαξε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ὑπεράνθρωπον ἔργον τῶν, δεχόμενοι τραύματα καὶ θανάτους, χωρὶς αὐτοὶ νὰ ἀντεπιφέρωσιν οὔτε μίαν καὶ ἀμυχήν· τὴν ἐπιτυχίαν ἐσθίριζεν εἰς τοῦτο· νὰ γείνωσι θύματα, καὶ νὰ χύσωσιν, οὐχὶ τῶν ἄλλων τὸ αἷμα, ἀλλὰ τὸ ἰδικόν των.

Καὶ ἡ ἐντολὴ ἐπέτυχεν. Ἐντὸς τῶν δικτύων τῶν ἀγίων ἐθραυσθήσαν ἐμπλακέντα ὅλα τὰ σπλά τῶν ἐγθρόων, καὶ αὐτοὶ δὲ οὔτοι, ὀρμήσαντες, ὅπως τὰ διασχίσωσι, διασώθησαν συλληφθέντες. Ὅποια τοῦ Θεοῦ δύναμις, κατὰ θέαν πρόνοιαν καὶ οικονομίαν, ἐκλάμβασα διὰ τῆς ἐσχέτης ἀδυναμίας τῶν ἀνθρώπων !

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἐκ τοῦ γαλιλαίου

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

Κατὰ μετάφρασιν

ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΑΣ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθ. 178)

Ἰανουάριος 18. . . .

Ἐλαβον σήμερον ἀπὸ τὸν σύζυγόν μου τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἀντιγράφω ἐνταῦθα.

Παρίσι 20 Ἰανουαρίου 18. . . .

Ἀγαπητὴ Ἰσαβέλλα,

Μόλις ἔφθασα εἰς Παρίσιον, ἐπεσκέφθην τὸν συμβολαιογράφον τοῦ μακρέρτου Δελινύ, ὅστις μοι ἐγνωστοποίησεν, ὅτι μόνον τὴν ἰδικὴν μου ἐλευσίαν περιέμενον, ὅπως προδῶσιν εἰς τὴν ἀποσφράγισιν, ἥτις ἔγεινε σήμερον. Συνειροδοῖσθαι λοιπὸν εἰς τοῦ ἀποθανόντος τὴν οἰκίαν, ὁ εἰρηνοδίκης, ὁ γραμματεὺς του, ὁ συμβολαιογράφος, ὁ

ἐξαδελφός μας Δανιὴλ καὶ ἐγώ. Ἡ ἐν λόγῳ κατοικία παρουσάζεν ὅψιν λυπηρὰν καὶ σχεδὸν ἐμπνέουσαν ἀποστροφῇ, διότι οὐδὲν εἶχε τὸ ἀξιοπρεπές. Φαίνεται ὅτι ὁ θάνατος ὡς κεραυνὸς ἔπεσεν ἐπ' αὐτῆς ἐν μέσῳ βακρυμῆς τινος ὁρπῆς, τῆς ὁποίας τὰ λίαν καταφανῆ ἔχνη ἐβλήθησαν πέραν τῆς ἡμῶν. Καὶ καθ' ὅσον ἦνοιγον τὰς ἐσφραγισμένας θύρας τῶν δωμάτων, εὐκρινέστερον παρουσιάζετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας τὸ μίγμα τοῦτο τῆς πολυτελείας καὶ τῆς ἀταξίας, τὸ διακεχυμένον πανταχοῦ. Εἰς τὸ ἐστιατόριον ἡ τράπεζα ἦτο εἰσέτι ἐστρωμένη καὶ ἐστῆσαν ἐπὶ τὸ βάρος τῶν πινάκων, παροψίδων κτλ. κἀνίστρα πλήρη μεμαρμαμένον ἀνθέων ἐσθόλιζον αὐτήν, ὡς καὶ πλήθος ἡμισελητότων ὀπωρικῶν, καὶ σμῆ δὲ σπάρσας ἀνεδίδοτο ἐκ τοῦ δωματοῦ τοῦτο, τοῦ ἐπὶ τοσούτον χρόνον κεκλεισμένου. Εἰς τὴν αἴθυσαν καὶ τὸν διάδρομον ἦσαν κατασπαρμένα λευκώματα, ψῆκτρα, ἐφημερίδες κτλ. αἱ τοῦ χαρτοπαιγνίου τράπεζαι ἦσαν τοιμασκόμεναι, καὶ τὰ χαρτοπαίγνια εὐρίσκοντο ἀκόμη ἐπ' αὐτῶν, ὡς ἂν οἱ παῖκται μόλις ἐσηκώθησαν. Ἐπὶ τῆς ἐστίας καὶ τῶν διαφῶν ἐπίπλων ἦσαν ποτήρια ἡμισελητότητα ποτῶν, καὶ τὰ κηρία, ἅτινα ἀνῆφθον διὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ἐσπερίδα, εἶχον ἐξ ὁλοκλήρου καί. Ἐν τοῦτοις ἡ αἴθουσα ἦτο πλουσίως κεκοσμημένη· ἐπιπλά, παραπετάσματα καὶ τάπητες πλούτους, καὶ κομψοτεχνήματα μεγίστης ἀξίας, ἀλλ' ἀμφίβολον καλαίσθησις, ἐσθόλιζον αὐτήν.

Ἡ αὐτὴ ἐπιτεταδευμένη πολυτέλεια ἐπεκράτει εἰς τὸν θάλαμον· ἐπὶ τοῦ καλλυνητρίου ἐκείνου φύρδην μίγδην εἰς χρυσόν, χρυστάλλον καὶ πορσελάνην πάντα τὰ σκεύη, ἅτινα ἦ καλλιτέχνης καὶ ἡ φιλαρκεσία ἡδυνήθη νὰ ἐφεύρῃ· ἡ κλίνη ἦτο ἐπίσης μεγαλοπρεπής, ἀλλὰ, φεῖ ! ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς ἐφαίνετο ἀκόμη ὁ τύπος τοῦ σώματος τοῦ τελευταίου κατήτορος τῆς· ἐπὶ μικρᾷ δὲ τραπεζῇ, παρὰ τὸ προσκεφάλαιον, εὐτελὲς θυμιατήριον καὶ χάλκινο· σταυρὸς, ὅπερ ἔφερον ἀναμνηστικῶς ἐκ τοῦ ταπεινοῦ οἴκιστον τῆς, καλὴ τις γυνὴν, διὰ τὴν τελευταίαν ἐπικλήθειον τελευτήν, ἀπετέλουν διὰ τῆς πτωχείας τῶν ζωντανῶν (θεσιν) πρὸς τὸ χάος αὐτὸ τῶν ὀρεγχαλκίων καὶ ἐπιχρύσων κοσμημάτων, τῶν διαφῶν κατόπτρων, καὶ τῶν ὀλορηκιδῶν ὁραμάτων, ἐν μέσῳ τοῦ ὅπου εὐρισκόμεθα. Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν τὸ ἐγνώριζον εὐκόλως, θὰ ἐμάντευον, ὅτι ὁ δυστυχὴς Δελινὺς ἀνῆλθον ὑπὸ αἰφνιδίου θανάτου ἐν ὥρᾳ διασκεδάσεως καὶ ὁρπῆς, καὶ ὅτι παραδεδομένος, ὡς ἦτο, εἰς τὴν ἀργυρώνητον τῶν Παρισίων ὑπηρεσίαν, ἐγκατελείβετο κατὰ τὴν ὑπερτάτην ἐκείνην στιγμήν ὑπὸ πάντων, καὶ οὐδεμία φιλικὴ χεὶρ ἐφῆθη πλησίον του, ὅπως θέσῃ ὀλίγην τάξιν καὶ κοσμιότητα περὶ τῆς ἐπιθανάτου κλίνης του. Ἡ ὁρησκία δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ ἐισχωρήσῃ εἰς τὴν θλιβεράν αὐτὴν οἰκίαν, ἡ δικαιοσύνη μόνη εἰσῆλθεν, ἵνα περιφρουρήσῃ τὰ τῶν κληρονόμων δικαιώματα. Τὸ θέαμα τοῦτο ἐνέπλησε τὴν ψυχὴν μου θλίψεως καὶ ἀποστροφῆς· ἀνεπέλησα τότε, ἀγαπητὴ καὶ καλὴ μου Ἰσαβέλλα, τὸν πλήρη γλυκύτητα καὶ τάξεως οἶκόν μας, ἡ καρδιά μου ἀνεκουφίσθη καὶ ἡσθάνθη ὅτι ἀπὸ σήμερον θὰ σὲ ἀγαπᾷ ἀκόμη πλεόστον ἢ ἂν ἦν δυνατόν.

Ὅτε αἱ σφραγίδες διαρρήχθησαν, ὁ συμβολαιογράφος ἀπεφάνθη, ὅτι καθ' ὅσον γινώρξει, ὁ ἀποθανὼν δὲν ἔκαμεν οὐδεμίαν κατάθεσιν διαθήκης, ἀλλ' ἐν τούτοις πολὺ δυνατὸν νὰ υπάρχῃ διαθήκη ἰδιόχειρος, καὶ ἤρχισαν ν' ἀναζητοῦν εἰς τὰ ἐπιπλά καὶ νὰ ἀνοίγουν διάφορα χειρόγραφα. Διαρκούσης τῆς ἐξετάσεως ταύτης, ἐσχημάτισα τὴν πεποίθησίν ὅτι ἡ περιουσία τοῦ Δελινύ εἶνε ἀρκετὰ στρογγύλη, ἀλλ' ὅτι ἡ ἀπόκτησις αὐτῆς χρεωστεῖται ἐν μέ-

ρει εἰς μέσα, τὰ ὅποια ἡ ἀκρὰ λεπτότης δὲν ἐπιδοκιμάζει. Παίγνια εἰς τὸ χρηματιστήριον, ἀπερ ἡ τύχη κύνεισε, καὶ θάνατος ἐπὶ ὑπερόγκῳ τόκῳ εἶνε ἡ πηγὴ τοῦ πλούτου, τοῦ ὁποίου ἐφοδοῦμεν ἡδὴ μὴ ἀναγκασθῶ καὶ γείνω κληρονόμος. Εἶχον λοιπὸν συνάψει μετὰ τῆς συνειδήσεώς μου ζωντάν· περὶ τοῦτου συζητήσιν, ὅτε ἡ φωνὴ τοῦ συμβολαιογράφου μὲ διέκοψε :

Ἰδοὺ ἡ διαθήκη, εἶπε, δεικνύων εἰς ἡμᾶς ἐσφραγισμένον φάκελλον, ἐν εὐρεν ἐντὸς τοῦ συρταρίου τοῦ γραφείου. Ἐκαθίσταμεν ἐν μέσῳ βαθυτάτης σιγῆς. Ἡμῖν, σοὶ ὁμιλοῦμαι, ἡσυχώτατος κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην, καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ ἀπεκδυθῶ τῶν δικαιωμάτων μου, ἀλλ' ὁ ἐξαδελφός Δανιὴλ ποσὸς δὲν ἐδείκνυε τὴν φιλοσοφίαν ταύτην. Μόλις ἀνῆγγέλη ἡ ὑπαρξίς τῆς διαθήκης, ἠρπύρισε καὶ ὠχρίασεν ἐναλλὰξ, ἐνῷ νευρικός τρόμος ἐκίνε τὰς χεῖρας του. Ὁ συμβολαιογράφος τέλος ἤνοιξε τὸ ἐπρόσθον ἔγγραφο, διηυθέτησε τὰς διόπτρας του, καὶ ἀνέγνωσε διὰ μεγάλῃς καὶ σοβαρᾷ φωνῆς. Ὁ Δελινὺς ἀφ' ἀνεγνώριζεν ὅτι ἀπελάμβανε πλήρεις τὰς διανοητικὰς καὶ σωματικὰς του δυνάμεις, διακρίνουντες, ὅτι ἐπειδὴ οὐδεμία τὸν συνέδεε σχέση μετὰ τῆς οἰκογενείας του, (ὅπερ ἀληθέστατον), καὶ ἐπειδὴ ἔζη ἀγαθὸς ἀνευ κληρονόμου ἐξ εὐθείας γραμμῆς, οὔτε ἀνιόντος, οὔτε κατιόντος, καὶ ἐπειδὴ τὰς πλεονεξίας του εἰς τὸ Μέγα Μελοδράμα τῶν Παρισίων, τὸ δὲ ἕτερον ἡμισυ εἰς τὸ Ὁδεῖον πρὸς ὄφελος νέων προωριζόμενον διὰ τὴν δραματικὴν τέχνην.

Ἡ διαθήκη αὕτη, ἡ καθ' ὅλους τοὺς τύπους καλὴ καὶ ἔγκυρος, προῦξενεσε κατὰ πληξίν. Ὁ εἰρηνοδίκης, ἀνθρώπος σοβαρός, ἐφαίνετο καταγανακτημένος, ὁ συμβολαιογράφος, κινῶν τὴν κεφαλὴν, ἐψιθύριζεν : « Ὁ τρελλός ! καλὴ ἔκαμε καὶ δὲν με συνεβουλεύθη δι' αὐτὰς του τὰς ἀνησίας », καὶ ὁ δυστυχὴς Δανιὴλ· ἦτο κυριολεκτικῶς ἀπολελιθωμένος· μόνος ἐγὼ ἤμην γαλήνιος καὶ ἐπανελάμβανον καθ' ἑαυτόν : « Ἡ Ἰσαβέλλα δὲν θὰ λυπηθῇ πολὺ βεβαίως ». Τώρα ὅτε ἐγνώριζον πόθεν προῆλθεν ἡ περιουσία αὕτη, οὐδεμίαν ἐπιθυμίαν εἶχον νὰ τὴν λάβω εἰς χεῖράς μου, καὶ πιστεύω ὅτι εἶσαι σύμφωνος.

Τελειώσαντες τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἀνεχωρήσαμεν ὁ Δανιὴλ μὲ συνάδουσαν μέχρι τοῦ ξενοδοχείου μου, καθ' ὃδὸν δὲ δὲν ἡδυνήθη νὰ συγκατήσῃ τὴν ὁρπῇ του. « Ὡ πῶς μὲ ἠπάτησεν ! ἀνέκραξεν ἀκαταπαύστως, καὶ ἐγώ, ὅστις ἐνόμιζον... καὶ ὅστις ἐπίστευον... — Ὅχι, θὰ εἶσαι ὁ μόνος κληρονόμος του, εἶπον τέλος. — Ὅχι, δὲν εἶπον τοῦτο, ἐξαδελφε, μοὶ ἀπεκρίθη, ἀλλὰ. — Ἀλλὰ ; — Φαντάσου ὅτι μίαν ἡμέραν συνήντησα τὸν προδότην οὗτον Δελινὺ καθ' ὃδόν· μοὶ ἔκαμε μυρίας φιλοφρονήσεις, μοὶ παρεπονέθη διὰ τὴν ὑγίαν του, μοὶ εἶπεν, ὅτι συντόμως θὰ μ' ἀφήσῃ χρόνους, καὶ τέλος προσέθεσε μὲ πανούργον ὕψος : Ἀλλ' ὅ,τι μὲ πηρυγορεῖ εἶνε ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ἔχω τὸν κληρονόμον πρὸ τῶν ὀμμάτων μου. Καὶ σπρίγγας τὴν χεῖρά μου, μὲ ἀφῆκε καταλαμβάνει... — Ὅχι, δὲν καταλαμβάνω καθόλου. — Ἐ λοιπὸν ! εὐρισκόμεθα πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ Μεγάλου Μελοδράματος, ἐγὼ εἶχον ἐστραμμένα πρὸς αὐτὸ τὰ νῶτα, ἐνῷ ὁ Δελινὺς ὀμιλῶν πρὸς ἐμέ, ἔβλεπε πράγματι πρὸ αὐτοῦ τὸν κληρονόμον του. . . .

Σοὶ ὁμολογῶ, φιλάττη μου, δὲν ἡδυνήθη νὰ μὴ γέλῃς διὰ τὴν λύπην, ἣν ἡσθάνετο ὁ ἀπατηθεὶς κληρονόμος. Ὅσον δι' ἐμέ, εἶμαι ἥσυχος καὶ εὐχαριστῆματος γινώριζω τὴν μετριοφροσύνην σου καὶ τὴν ὀλιγάρκειαν τῶν ἐπι-

θυμῶν σου θὰ ἐδέξω τὴν κληρονομίαν ἐν ἡμέρᾳ· πλὴν δὲν θὰ εἶσαι δυστυχὴς καὶ ἄνευ αὐτῆς· λοιπὸν, πᾶν ὅ,τι ἔγινε καλῶς ἔγινε.

Τώρα, γλυκεῖά μου φίλη, σπείρω νὰ ἐπανεέλθω πλησίον τῶν Πατέρων ἐπ' ἐμὲ οἱ Πατέρες, καὶ οὐδαμοῦ ἄλλα· τοῦ εὐχαριστοῦμαι ἡ εἰς τὸν οἶκόν μου, δηλ. πλησίον σου. Φίλησάν μου τὰ τέκνα μας. Εἰς τὸν Ῥοδόστον φέρω βιβλία καὶ πυξίδα ζωγραφικῆς, εἰς τὴν Ἀνωανέττα, μίαν ἐσθῆτα καὶ πυξίδα ἐργασίῳ, εἰς τὸν Λεόντιον πολλὰ παιγνίδια. εἰς σέ . . . μάντευσε.

Καλὴν ἀντάμωσιν, ἀγαπητή μου γυναικίουλα, μετὰ δύο ἡμέρας θὰ εἶμαι πλησίον σου.

Σὲ φιλῶ

Ὁ πολὺ ἀγαπῶν σε

Ι. Β.

Υ. Γ. "Α! τί ὠραῖον κεφάλαιον θὰ προσθέσω εἰς τὸ «Περὶ Διαθήκης» βιβλίον μου!

Ὁ καλὸς μου σύζυγος μ' ἐμάντευσεν, εἶμαι κατευχαριστήμενη, διότι μᾶς διαφεύγει ἡ κληρονομία αὐτῆ, καὶ μένομεν ἐν τῇ εὐλογημένῃ μετρίότητι μας! Ὁ Θεὸς τὴν ἐξέλεξε δι' ἡμᾶς, καὶ τὸν εὐχαριστῶ χιλιῶναις. Λυποῦμαι τὸν δυστυχῆ Δελινύ, ὅστις ἔζησεν ἄνευ οἰκογενείας, καὶ ἀπέθανε μακρὰν ὅν τοῦ Θεοῦ. Ὅποια φοβερά ἀντίθεσις μεταξὺ τῆς ἐλαφροῦς ἐκείνης ζωῆς, τῆς ἀκορέστου ἐκείνης δίψης τοῦ γρήματος καὶ τῶν ἡδονῶν, τῶν θυρωδῶδων ἐκείνων διασκεδάσεων, ὑπὸ τῶν ὁποίων περιεστραχίζετο, καὶ τοῦ αἰφνιδίου ἐκείνου θανάτου, ὅστις ἐκ μέσου αὐτῶν τὸν ἤρπασεν, ἵνα τὸν σύρη πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ δικαστοῦ του! Ὁλὴν του τὴν περιουσίαν τὴν δίδει εἰς τὰ θεῖα. . . Ὡς πόσον προτιμότερον θὰ ἦτο νὰ ἐδίδοι κατὰ τὴν ὑπερτάτην ἐκείνην στιγμήν ἐν μόνον ποτήριον ὕδατος εἰς ἕνα πτωχόν! διότι, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν τὸ εἶπε, καὶ αὐτὸ τὸ ποτήριον τοῦ ὕδατος δὲν θὰ μείνῃ ἄνευ ἀνταμοιβῆς εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν. Θὰ δώσω νὰ κάμουν μίαν λειτουργίαν διὰ τὸν μακαρίτην Δελινύ, τὴν δυστυχῆ αὐτὴν ἐγκαταλειμμένην ψυχὴν! . . .

Ἰανουάριος 18. . . .

Ὁ Ἰούλιος μου ἐπίστρεψε, καὶ ἄγομεν μεγάλην ἐσοτήν. . . Ἡ καρδιά μου εἶνε πλήρης χαρᾶς. . . Εἶδεν εἰς Παρισίους τὸν Ἐρνέστον καὶ τὸν Φερδινάνδον, τοὺς υἱοὺς τῆς Ἐλεονώρας· τελειώνουσι τὰς σπουδὰς των, καὶ ἔχουσι πρὸ αὐτῶν μέλλον εὐρύ. Θὰ ἐπεθύμουν ἴσως τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος περιουσίαν νὰ ἡδυνάμεθα νὰ τὴν χρησιμοποιήσωμεν ὅπως ὠφελήσωμεν τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους μας, ἀλλὰ, χάριτι Θεῷ, ἐκείνοι, τοὺς ὁποίους ἀγαπῶμεν εὐρίσκονται εἰς πολλὰ καλὰ θέσιν διὰ τῆς ἐργασίας των.

Μάϊος 18. . . .

Ὁ ἀδελφός μου Λέων μὲ ἀνησυγεῖ. . . Μὰ τί λοιπὸν ἔχει αὐτὸ τὸ παιδί; Παιδί! δὲν εἶνε πλέον, ἔφθασε πλέον εἰς τὴν ἀνδρικήν ηλικίαν, ἀλλὰ δι' ἐμὲ καὶ διὰ τὸν Ἀλβέρτον θὰ ᾔνε πάντοτε ὁ μικρὸς μας Λέων, ὁ Βενιαμίν μας· φαίνεται κατηφὴς καὶ τεθλιμμένος· μᾶς ἀποφεύγει, καὶ μολονότι λαμπρῶς ἐτελείωσε τὰς ἐν τῇ λατρικῇ σπουδᾷ του, δὲν δεικνύει διάθεσιν ν' ἀποκτήσῃ πελατεῖαν, καὶ ν' ἀποκατασταθῇ μετὰ τῶν ἡμῶν. Ἡ καρδιά του ἵκεται ἀπὸ κρυφίαν θλίψιν, ἀλλ' ἀπὸ ποῖαν; (ἀκολουθεῖ).

ΑΙ ΘΗΒΑΙ, ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΟΥ ΓΑΛΑΝΟΥ

Ἡ δυνάμεις ἐφημερίς τῶν Θηβῶν ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 20ῆς Μαΐου ε. ἑ. γράφει τὰ ἑξῆς:

«Ὁ μελίσσυτος τῆς θρησκευτικῆς ἀληθείας καὶ τοῦ

θεοῦ λόγου διδάσκαλος, ὁ θεσπέσιος τῶν εὐαγγελιστῶν τοῦ χριστιανισμοῦ ἐπιταγμάτων ἐρμηνευτὴς καὶ μεταδότης, ἀπαράμιλλος ἱεροκέρυξ κ. Μιχ. Γ. Γαλανός, διευθυντὴς καὶ ἐκδότης τῆς «Ἀναπλάσεως», ἀφίκετο ἐν τῇ πόλει μας ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τετάρτης, καὶ ἤρξατο ἀπὸ τῆς ἐπομένης ἡμέρας τῶν χριστιανικῶν αὐτοῦ ὁμιλιῶν, καταγοητεύων διὰ τῆς περὶ τὸ λέγειν δεινότητος αὐτοῦ καὶ τῶν πειστικωτάτων ἐπιχειρημάτων του τὸ πολυπληθὲς αὐτοῦ ἀκροατήριον, ὅπερ ἄθρόως σπεύδει, ὅπως ἀκούσῃ τὸν θεῖον λόγον καὶ διδαχθῇ καὶ ἐνωτισθῇ τῶν βημάτων σοφοῦ ἱεροκέρυκος, συναισθανόμενον τὴν ἀνάγκην ταύτην τῇ μεγάλῃ τῆς ἡμερουσίου θρησκευτικῆς διδασκῆς καὶ διαπλάσεως, δι' ἣν καὶ μόνον θὰ κατορθώσωμεν νὰ ἐξέλθωμεν ἐκ τῆς γενικῆς σκοπρίας, ἐν ᾗ πολιτικῶς τε καὶ ἐθνικῶς καὶ ὑπὸ πάσας ἐν γένει τὰς ἐποψείας ἔχομεν καταβαρυνθῆ. Ὁ κ. Γαλανός, ὡς μᾶς εἶπε, θέλει παραμείνῃ ἐνταῦθα περὶ τὴν μίαν ἐβδομάδα, διδάσκων καθ' ἑκάστην ἐν τῇ πλατεῖᾳ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Καλοκτένου, ὅποτε θέλει μεταβῇ εἰς Λεβαδείαν».

ΕΚΛΟΓΗ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Κατ' εἰδήσεις τηλεγραφικὰς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχης Οἰκουμενικῆς ἐξελέγη παμψηφεί **Ἰωακείμ ὁ Γ'.**

Ο ΑΠΟΓΩΝΟΣ ΤΟΥ ΠΙΘΗΚΟΥ

Ἐπειδὴ εἰς τὸ παρὸν φύλλον κατέλαβε μεγάλην ἐκίαν ἡ περικομθεῖσα πλέον μελέτη περὶ θαύματος καὶ πίστεως ἐν ταῖς θεραπαῖαις ἀσθενῶν, ἡ συνέχεια καὶ τὸ τέλος αὐτῆς τοῦ Ἀπογώνου τοῦ Πιθήκου δημοσιευθήσονται εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον. Τὴν συνέχειαν ταύτην καὶ τὸ τέλος δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι θὰ ἀπαρκαλοῦσιν οὐδαμὰ μεγαλητέρου ἐνδιαφέροντος οἱ ἀναγνώσται μας, οἱ τινες δὲν θὰ ζημιωθῶσι, καὶ ἂν τὴν ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ συνέχειαν καὶ τέλος περὶ πίστεως καὶ θαύματος ἐν ταῖς θεραπαῖαις ἀσθενῶν ἀναγνώσῃ μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς προσοχῆς.

Ο ΡΑΒΒΙΝΟΣ ΙΣΑΑΚ Μ.

Περαιτωθείσης τῆς Β' ἐκδόσεως τοῦ «Ραββίνου Ἰσαάκ Μ.», ἀντίτυπα αὐτοῦ ἐτέθησαν ἤδη εἰς κυκλοφορίαν. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ προμηθευθῶσι τοιαύτην (δρ. 1,20 διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τὸ ἐξωτερικόν), ὡς ἀπευθύνουσιν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Βιβλιοπωλεῖον τῆς «Ἀναπλάσεως» ὁδὸς Ἀδριανοῦ ἀριθ. 64.

ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

Εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς «Ἀναπλάσεως»

Ἐν τῇ ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον

Σαββάτῳ 2 Ἰουνίου, ὥρ. 8 — 9 μ.μ.

Κυριακῇ 3 « « ὥρ. 8 — 9 μ.μ.

Ἐν τῇ ἐν Πειραιεῖ

Πέμπτῃ 31 Μαΐου ὥρ. 8 — 9 μ.μ.

Κυριακῇ 3 Ἰουνίου ὥρ. 4 — 5 μ.μ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΡΙΣΤ. Ζ. ΔΙΔΑΧΕΜΑ

63 — Ὁδὸς Ἀδριανοῦ — 66